Impresso Especial
991216797-8/2007 - DR/PR
Associação de São Basílio Magno

DEVOLUÇÃO GARANTIDA
CORREIOS
991216797-8/2007 - DR/PR

Remetente - Return to:
Cx. P. 02- 84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ПРАЦЯ
PRACIA

N º 06 (6520)
ANO MMXVI

ЧИСЛО 06 (6520)
РІК MMXVI

Прудентополіс, 16-го - 31-го Березеня 2016 року

Prudentópolis, 16 a 31 de Março de 2016

Христос воскрес! Воістино воскрес!

Цю велику й радісну вістку-тайну проголошує Церква святкуючи Христове воскресіння. І ми лучимося з цілим християнським світом в тій воскресній радості та розбуджуємо в себе й посеред всіх нас віру у Христове воскресіння і сильну надію на наше Воскресіння, яке нам заслужив Ісус. З тої нагоди бажаємо всім нашим читачам, передплатникам, добродіям, співробітникам, всім вірним нашої Церкви й всім людям доброї волі Веселих Воскресних Свят.

Нехай радісна вістка-тайна про Христове воскресіння просвічує всі дні нашого життя і буде світлом, яке нам показує дорогу й запевнення нашого воскресіння.

Cristo ressuscitou, venceu a morte e garantiu a ressurreição a todos!

A grande e feliz notícia-mistério da ressurreição de Cristo é celebrada e anunciada solenemente pela Igreja neste grande tempo da Páscoa. Nós nos unimos com o universo cristão nessa grande alegria e na fé na Ressurreição de Cristo e na esperança da nossa ressurreição que Jesus Cristo nos garantiu. Desejamos aos nossos leitores, colaboradores e a todos uma Feliz Páscoa. Fazemos votos que a grande verdade da ressurreição de Cristo esteja presente em todos os dias da nossa vida e ilumine a nossa caminhada rumo à ressurreição!

ЧЕРЕЗ СМЕРТЬ ДО ВОСКРЕСІННЯ

Під час свого прилюдного життя, Ісус кілька разів предсказував про свої страсти, смерть і воскресіння. Всі чотири євангелисти згадують про ті предсказання Ісуса, який згадує, що буде переслідуваний, суджений і засуджений на смерть, але не стане переможений смертю, воскресне з гробу. Св. Матей згадує про те три рази при різних нагодах:

”З того часу Ісус почав виявляти своїм учням, що йому треба йти в Єрусалим і там багато страждати від старших, первосвящеників та книжників, і бути убитим, і на третій день воскреснути” (Мт 16,21)

“Як вони зібралися в Галилеї, Ісус мовив до них: “Син Чоловічий має бути виданий у руки людям, і вони його уб’ють, але третього дня він воскресне” (Мт 17,21-22).

“Коли Ісус вирушив у Єрусалим, узяв зі собою дванадцятьох і дорогою сказав їм: “Отож ми вирушаємо в Єрусалим, і Син Чоловічий буде виданий первосвященикам і книжникам, і засудять його на смерть. І віддадуть його поганам, щоб ті глумилися, катували та розіп’яли його; а третього дня він воскресне” (Мт 20, 17-19).

Марко: “І він узяв навчати їх, що Синові Чоловічому багато треба вистраждати, а й відцураються його старші, первосвященики та книжники, буде він убитий, по трьох же днях воскресне” (Мк 31-33).

ATRAVÉS DA MORTE PARA A RESSURREIÇÃO

Em diversas ocasiões, durante sua vida pública, Jesus anunciou aos discípulos a sua paixão, morte e ressurreição.

Os quatro evangelistas, Mateus, Marcos, Lucas e João registraram o aviso antecipado de Jesus sobre sua morte e ressurreição. O evangelista Mateus faz três citações pronunciadas em locais diferentes.

“Jesus começou a manifestar a seus discípulos que precisava ir a Jerusalém e sofrer muito da parte dos anciões, dos príncipes, dos sacerdotes e dos escribas: seria morto e ressuscitaria ao terceiro dia” (Mt 16, 21).

“Enquanto caminhava pela Galiléia, Jesus lhes disse”O filho do homem deve ser entregue nas mãos dos homens. Matá-lo-ão, mas oa terceiro dia ressuscitará. E eles ficaram profundamente aflitos” (Mt 17, 21-22).

“Subindo para Jerusalém, durante o caminho, Jesus tomou à parte os doze e disse-lhes: “Eis que subimos a Jerusalém, e o filho do homem será entregue aos príncipes e sacerdotes e aos escribas. Eles o condenarão à morte. E o entregarão aos pagãos para ser exposto às suas zombarias. Será açoitado e crucificado, mas ao terceiro dia ressuscitará” (Mt 20, 17-19).

Continua na pag. 02

Редакційне Editorial

Continuação da pag. 01

Лука далі додав: “Син Чоловічий має багато страждати; старші, первосвященики та книжники його відкинуть і уб’ють, та він на третій день воскресне” ((Лк 9,22).

Йоан: “Прийшла година для прославлення Сина Чоловічого. Істино, істино, говорю вам: зерно пшеничне коли не впаде в землю і не завмре, залишиться саме одне; коли ж завмре, то рясний плід принесе (…). Але на те ж я й прийшов – на цю годину. Отче, прослав твоє ім’я!” І голос із неба злинув: “І прославив, - і знову прославлю!”(…)“Я ж коли буду від землі піднесений, усіх притягну до себе”. Це сказав він, щоб зазначити, якою смертю вмре“. (Йо 12, 20-36).

Смерть не змогла перемогти того, хто є Життям. Вона взяла над ним владу лише на три дні, бо Ісус, своїм воскресінням, славно й вповні переміг смерть. І те воскресіння також призначене для усіх спасенних у День Господній (Див. Рим 8,1011; І Кор 15; І Сол 4, 13-18).

Після трьох років перебування з учнями, Ісус створивши з ними тісну злуку, рішив заздалегідь повідомити їх і приготовити до того, що з ним має відбутися. Знав, що, як всі люди, піде на смерть. Але знав, що своєю смертю, яка родиться з любови, переможе ту іншу смерть, ака зродилася з ріха.

Через свою науку й діла, Ісус стягнув на себе ненависть релігійних лідерів, які були сміпо прив’язані до старинних традицій, часто людських, і не були здібні прийняти новості, що її приніс з неба Спаситель. Ця ненависть до Ісуса це була ненавістю до Божого Слова й до самого Бога, якого жиди називали Батьком – Отцем (Йо 8,31-47; 15,24).

Учні відчули, що час коли Ісус буде ув’язнений і піде на смерть вже зближається. Слова відваги Томи й Петра про це говорять (Йо 11, 7-16; 13,36-38).

В словах Ісуса про його смерть було осудження браку зрозуміння Божої науки зі сторони жидійвської старшини, і запевнення, що правда Божа переможе, що й здійснилося (Мт 13,57; Йо 1,1;8).

Божий Син ніколи не настрахався перед ненавистю і переслідуванням релігійних провідників. Зберіг маєстат й повагу, в усьому був уважний, щоб творити волю Отця Небесного. Поводився як Агнець Божий, який бере на себе гріхи світу, але заразом був і відважний, не боявся сказати правду. Покірний, чутливий, справедливий, правильний, милосердний, добрий, святий, чистий, мирний, в усьому творив волю свого Отця. Не замовчував перед тим, що ображало Божий маєстат й вмів опрокинути один за одним аргументи й запитання старшин.

Коли прийшов час, він не відкладав подорожі до Єрусалиму, не змінив свого навчання, а відважно йшов назустріч тому, що було призначено. Руководився справедливістю, любов’ю до Бога й до людей, до тих, які сприйняли його як Спасителя і до тих, що ним погордили.

Предсказання про страсти й смерть більше непокоїли апостолів ніж потішали предсказання про воскресіння, яке для них було чимось нечуваним. Але воно здійснилося, він Воскрес як був предсказав.

о. Т. Залуцький, ЧСВВ

Marcos: “E começou a ensinar-lhes que era necessário que o Filho do homem padecesse, fosse rejeitado pelos anciãos, pelos escribas, pelos sumo-sacerdotes e pelos escribas, e fosse morto, mas ressuscitasse depois de três dias. E falava-lhes abertamente dessas coisas” Mc 8, 31 – 33).

Lucas: “Ele acrescentou: é necessário que o filho do homem padeça muitas coisas, seja rejeitado pelos anciãos, pelos príncipes dos sacerdotes e pelos escribas. É necessário que seja levado à morte e que resuscite ao terceiro dia” (Lc 9. 22).

João: “É chegada a hora para o filho do homem ser glorificado. Em verdade, em verdade, vos digo: se o grão de trigo, caído na terra, não morrer, fica só; se morrer, produz muito fruto (…). Mas é exatamente para isso que vim a esta hora. Pai, glorifica o teu nome!” Nisto veio do céu uma voz: Já glorifiquei e tornarei a glorificá-lo (…). E quando eu for levantado da terra, atrairei todos os homens a mim” dizia, porem, isto, significando de que morte havia de morrer” (Jo 12. 20 – 36).

A morte não teve poder de vencer Aquele que é Vida. O poder temporário da morte durou apenas três dias. Jesus a venceu definitivamente pela ressurreição que não é a sua ressurreição, mas é transferida aos salvos no Dia do Senhor. (Rom 8. 10 – 11; 1 Cor 15; 1 Tes 4, 13 – 18.

Depois de uma convivência de três anos que gerou vínculos profundos com seus discípulos, o Senhor Jesus decidiu alertar e prepará-los para a sua ausência. Com os anúncios, foi iniciada a contagem regressiva que culminaria com a morte e três dias depois, a ressurreição que deve ser vista como vitória da morte nascida do amor de Deus sobre a morte nascida do pecado do mundo.

Ao expor as Escrituras no sentido que o Espírito Santo havia dado a elas, Jesus atraiu sobre si o ódio da liderança religiosa judaica, rebelde à Palavra de Deus desde os antepassados. Esse ódio ao Filho foi transferido ao próprio Deus a quem os religiosos chamaram de Pai. João 8, 31 – 47; 15, 24.

Os discípulos pressentiram que algo trágico iria acontecer com o Mestre. A ironia de Tomé e a pseudocoragem de Pedro fazem parte desse cenário. João 11, 7 – 16; 13, 36 - 38.

No alerta de Jesus estava contida a denúncia de que a verdade e a vida prevaleceria brevemente sobre o ódio e a morte. As Escrituras inevitavelmente se cumpririam. Mateus 13, 57; João 1, 11; 8, 43, 45.

O Filho de Deus jamais se intimidou com a ira dos religiosos. Manteve autoridade e o autodomínio. Portou-se em todo o tempo como Cordeiro de Deus que tira o pecado do mundo, mas não se furtou em ser o Leão de Judá quando isso foi necessário. Em Sua humanidade cultivou a humildade, a sensibilidade, a justiça, a retidão, a misericórdia, a bondade, a santidade, a pureza, a paz, a renúncia e a esperança. Não silenciou diante do que ofendia o caráter divino e por isso diluiu um a um os argumentos e as perguntas capciosas dos religiosos.

Ao iniciar a sua última caminhada para Jerusalém não hesitou em aceitar a paixão e a morte, prosseguiu decidido no cumprimento do que Lhe estava reservado desde o início da história da humanidade quando o pecado se instalou no mundo com a desobediência do homem ao Criador. Era necessário que Ele fosse a expressão maior do amor de Deus à humanidade e particularmente àqueles que O acolhem como Senhor e Salvador .

O anúncio da morte de Jesus impactou mais os discípulos do que a boa notícia de Sua ressurreição.

Євангельське Читання
Великдень: Йо 1, 1-17

Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і Слово було — Бог. З Богом було воно споконвіку. Ним постало все, і ніщо, що постало, не постало без нього. У ньому було життя, і життя було — світло людей. І світло світить у темряві, і не пойняла його темрява. Був чоловік, посланий Богом, ім'я йому — Йоан. Прийшов він свідком — свідчити світло, щоб усі з-за нього увірували. Не був він світло — був лише, щоб свідчити світло. Справжнє то було світло — те, що просвітлює кожну людину. Воно прийшло у цей світ. Було у світі, і світ ним виник — і світ не впізнав його. Прийшло до своїх, — а свої його не прийняли. Котрі ж прийняли його — тим дало право дітьми Божими стати, які в ім'я його вірують; .які не з крови, ані з тілесного бажання, ані з волі людської, лише — від Бога народилися. І Слово стало тілом, і оселилося між нами, і ми славу його бачили — славу Єдинородного від Отця, благодаттю та істиною сповненого. Свідчить про нього Йоан, і проголошує, промовляючи: «Ось той, про кого я говорив: Той, що йде за мною, існував передо мною, був раніше за мене.» Від його повноти прийняли всі ми — благодать за благодать.

Закон бо був даний від Мойсея, благодать же й істина прийшла через Ісуса Христа.

_____

Читання з Діянь Апостолів: 1, 1-8

Першу книгу я написав, о Теофіле, про все, що Ісус робив та що навчав від початку аж до дня, коли вознісся, давши Святим Духом накази апостолам, яких собі вибрав. Він показував їм себе також у численних доказах живим після своєї муки, з'являючись сорок день їм і розповідаючи про Боже Царство. Тоді ж саме, як споживав хліб-сіль із ними, він наказав їм Єрусалиму не кидати, але чекати обітниці Отця, що її ви від мене чули; бо Йоан христив водою, ви ж будете хрищені по кількох цих днях Святим Духом. Отож, зійшовшися, вони питали його: «Господи, чи цього часу знову відбудуєш Ізраїлеві царство?» Він відповів їм: «Не ваша справа знати час і пору, що їх Отець призначив у своїй владі. Та ви приймете силу Святого Духа, що на вас зійде, і будете моїми свідками в Єрусалимі, у всій Юдеї та Самарії й аж до краю землі.»

_____

На Великодній Літургії читається в нашому обряді ця частина Євангелії від Йоана, де відзначається, що Воскресіння Ісуса це конечний кінець його тузменого видимого життя, бо Він є Словом Божим вічним, який не мав ані початку ані не буде мати кінця, Його воскресіння це не якийсь особливий факт, але це конечність Його вічности, божества, безпочатковости й нескінчености.

"На початку" (Йо 1,1), так починається Євангелія від Йоана. Так само й Старий Завіт починаається: "На початку Бог створив,,,) (Бут1,1). Це слово "початок" має подвійне значення: початок, що означає вічність (безпочатковість) і початок існування того, що сотворене в часі.

"На початку було Слово": Йдеться тут про вічність Бога, тобто, Боже Слово, Друга Особа Божа існувала перед створеним світом, від віків. Син Божий мав два початки: один, у вічності, ще перед тим як існував час, "від Отця родженого але не створеного". Другий початок це його народження тут на землі від Діви Марії. Той вічний початок не мав ані минулого ані майбутнього, бо вічність Божа це безпочаткова і нескінчена теперішність, там нема минулого ані будучого, а все це постійне і безпочаткове й нескінчене тепер. Справді нам це тяжко зрозуміти, але віра нам каже, що Син Божий існував від віків і це "від віків" Святе Письмо називає "на початку".

Тому, що Ісус є вічний, смерть не могла над ним запанувати, він не міг зазнати смерти, бо смерть це "закінчення", а прийняв смерть тільки тому, що стався людиною. Одначе тому, що Він вічний Бог, мусів воскреснути, бо смерть не могла над ним панувати, те, що почалося в часі не могло запанувати над тим, що не почалося, а існує.

Ісус Христос Бог вічний і він прийшов до нас, він з нами. Прийшов, щоб запевнити всім вічність, як і він вічний, бо хто любить, він дає все своє тому кого любить. Тому, що Христос має вічність, він хотів стати подібний до нас смертних, але й передати нам те, що є його - вічність, і це він здійснив у своїм воскресінні; уподібнився до нас ставши людиною і уподібнив нас до себе воскреснувши з мертвих.

Ісус воскрес, бо було неможливо Богові вмерти, він понад смертю, вищий, Він безконечне життя. Христове воскресіння це торжественне проголошення для людей, що Бога нікому не знищити, він недоступний для смерти, він Життя, перед яким смерть немає найменшої сили. Вмер, бо прийняв людську природу, але як Бог мусів воскреснути.

В Ісусі Христі лучиться божество й людство, невидиме й видиме, духовне й матеріяльне, смертність і безсмертність

В цій Євангелії говориться про вічність Ісуса Христа й причина чому існує світ і все створене: все було створене через, для і задля Христа, все є його й все йому віддане. Тому й все з ним має бути прославлене. І цього очікуємо всі ми, які святкуємо воскресіння: святкуємо воскресіння наше, а не лише Христа. Коли ми з Христом живемо й вмираємо, з ним живемо, з ним воскреснемо.

В діяннях апостолів підтверджується сказане в Євангелії, бо Ісус після смерти й поховання показав себе живим. І запрошується Христових учнів, щоб підкріплені Святим Духом, несли ту новину про Христа вічне життя по цілому світі.

О. Т. Залуцький, ЧСВВ

_____

No rito oriental coloca-se na Liturgia Pascal esta passagem do Evangelho de S. João, para colocar em claro a todos, que a morte não podia vencer a Vida. Sendo o Verbo Divino eterno, sem começo e sem fim, necessariamente teve que ressuscitar após a morte corporal, pois sendo vida eterna, jamais poderia ser tragado pela morte.

"No princípio" (Jo 1,1). Assim começa o Evangelho de João. Da mesma maneira começa o antigo Testamento: "No princípio Deus criou..." (Gn 1,1). Há duas maneiras de compreender este "princípio ou início": um início que significa eternidade, (existência fora do tempo e início de todas as coisas criadas).

"No princípio" do qual fala S. João, trata-se da eternidade, isto é que antes do tempo começar a existir, o Verbo Divino já existia. Ele procede do Pai desde a eternidade, isto é, não tem nem passado nem futuro, mas é um atual, um presente sem começo e sem fim.

O outro "princípio", o do Antigo Testamento, é o princípio segundo a nossa maneira de compreender, o princípio das coisas criadas.

Existindo desde a eternidade como Verbo Divino, Jesus jamais podia ser dominado pela morte e por isso, para se assemelhar a nós, ele assumiu a natureza humana para se deixar dominar pela morte nossa, e ressuscitou para nos revestir com a sua vida, afim de que nós pudéssemos ressuscitar nele, isto é, ter a vida eterna nele. Como Deus, ele tinha que ressuscitar, porque é vida, e vida é essencialmente oposta à morte. Sendo vida, Jesus nunca podia ser vencido pela morte que é algo que somente acontece com as criaturas que foram criadas no tempo.

Jesus Cristo, o Verbo Divino eterno, veio ao mundo para ficar conosco. Mas como não podia ser mortal, ele quis nos fazer semelhantes a ele pela sua ressurreição que também é a ressurreição nossa. Não se trata somente da promessa da ressurreição para o homem, mas já é a nossa ressurreição, como se canta na Liturgia " Tu és a nossa ressurreição".

Cristo, que é Deus conosco veio para nos salvar, para estar conosco, para ser nosso amigo. A sua ressurreição é o princípio, a fonte e garantia da nossa ressurreição.

Neste Evangelho fala-se sobre a eternidade, isto é a impossibilidade da morte tomar conta do Vebo divino e que o mundo criado existe por causa dele, foi criado nele, por ele e para ele. Tudo pertence a Cristo e tudo está caminhando para ser envolvido e absorvido pela ressurreição de Cristo, por Cristo glorificado.

Nos Atos dos Apóstolos confirma-se tudo o que diz S. João no Evangelho, pois Cristo, depois da ressurreição, apareceu e conviveu com seus discípulos, os quais foram convidados para dar testemunho da sua ressurreição e pela força do Espírito Santo que Jesus lhes enviou, dar testemunho de que se vivemos com e em Cristo, e ainda que estejamos sujeitos temporariamanete à morte, viveremos com ele para sempre, ressuscitados pela força da sua ressurreição.

Pe. Tarcísio Z.

РОЗДУМУВАННЯ НА РІЗНІ ТЕМИ ЖИТТЯ
О. Елевтерій Дмитрів, ЧСВВ

ГОЛОВНІ ОСОБИ ПРИ СТРАСТЯХ ХРИСТОВИХ

Рік річно Церква нам приписує сорокдений піст, щоб застановитися над Христовими Страстями і також про своє життя і наше спасіння.

Ісус Христос терпіннями, смертю на Хресті, і славним Воскресінням сплатив всі людські довги перед Отцем Небесним, і відчинив дорогу спасіння для кожного, хто хоче його осягнути. Ісус Христос прийшов на землю, щоб відзискати наше життя в Бозі. Добровільно пішов на страсті, взявши Хрест, щоб на Голготі здійснити примирення людського роду небом.

Не всі християни належно оцінюють це відкуплення, яке ставить вимоги для кожного християнина: захования Божих Заповідей, св. Тайни, що є середниками, які допомагають осягнути особисте спасіння. Ніхто не осягне спасіння за нас. Ісус його нам заслужив, а нам треба його особисто прийняти. Св. Августин каже: «Ти Господи не спасеш мене без мене». Бог наділив людину свобідною волею. Хто не хоче прийняти спасіння, Бог не буде змушувати. Не можемо в ділі спасіння ніким заступатися, бо сини цього світу нас не оборонять ані не прийдуть на поміч в разі будьякої потреби, а тимбільше, коли йде про справи нашої душі.

Оповідає нам римський письменник Сивтоній, який жив між роками (69-126) по Христі, що один римський жовнір був покликаний появитися перед судом. Стрінувся з імператором Сезарем, і попросив, щоб пішов з ним його боронити. Імператор Сезар відповів, що вишле когось на своє

місце. Коли почув це жовнір відкрив свої груди і мовив до імператора: "Коли треба було боротися, щоб жодна стріла тебе не вбила, я мусів тебе боронити. Поглянь на мої груди скільки ношу знаків бо боронив твоє життя. Сьогодні, коли потребую моєї оборони, ти хочеш висилати когось іншого на своє місце!"

Подібне діється з нами, коли треба заховати заповіді Божі. Коли Христос домагається, щоб сповнити християнські обов'язки, ми бажаємо часто, щоб хтось інший за нас сповнив їх. Христос прийшов на цей світ, щоб відзискати наше життя в Бозі. Ніколи не вимагав когось іншого на Своє місце. Сам добровільно пішов на страсти взявше хрест і його занісши на Голготу, щоб там довершити повернення людського роду до Отця Небесного.

На призадуму й пригадку про все, що Ісус здійснив для нашого спасіння пригадаймо про головні особи зі Святої Євангелії, які в особливіший спосіб взяли живу участь в Христових Страстях.

ЮДА – Зрадник, що продав свого учителя за 30 срібняків. «Зрішив я» - сказав видавши кров невинну." Скільки християн так само в сьогоднішних часах поводяться в подібний спосіб. Зраджують Ісуса Христа своєю поведінкою, не приймаючи його науки й не числячися з ділом відкуплення. Нехтують заповіді Божі, Святі Тайни й все, що стосується діла спасіння.

ПЕТРО – Рибалка, душевно побожна людина, але надто уповав на себе. Тричі відрікся Ісуса Христа. Упадок цей його змушує до глибокого розкаяння. В Оливному Городі, в обороні Ісуса Христа відрубав вухо для слуги первосвященика (Йоан 18,10). Поміж Апостолами завсіди був головним провідником. Після воскресінням тричі заявив свою любов до Ісуса Христа й зате Ісус його винагородив віддаючи йому першенство в проводі Церквою. «Тож я тобі заявляю, що ти – Петро (скеля), і що на цій скалі збудую мою Церкву й що пекельні ворота її не подолают (Мт 16,18). Апостол Петро мав дуже шляхетну совість. Хоч попадав в блуди й тричі відрікся Ісуса Христа, але скоро після упадків каявся.

ПИЛАТ – Особа слабкого характеру, я який по сьогодні має своїх наслідників, що ними є легкодухи, особи що зараховують себе до християн, але Христової науки не зберігають. Пилат, хоч був переконаний в невинності Ісуса Христа але, щоб догодити для Римського імператора Цезаря засудив Ісуса Христа на смерть. Не хотів довідатися про правду. Пізніше він втратив довіря в Цезаря й поповнив самоубиство.

ІРОД – Його батько казав повбивати дітей, коли Ісус народився. Чужоложник, вбив Івана Христителя, бо Іван йому докоряв, що не личить мати жінку свого брата Филипа (Мат. 14,3). Про нього Ісус Христос гостро висказується: «Якраз тієї хвилини підійшли деякі фарисеї і сказали йому: вийди і йди звідси, бо Ірод хоче тебе вбити». Він же сказав їм: «Ідіть і скажіть тому лисові: Ось виганяю бісів і роблю оздоровлення сьогодні й завтра, третього дня скінчуся. (Лук 13, 32). Коли привели Ісуса до нього на засуд, оповідає Євангелія, що - « Ірод дуже зрадів побачивши Ісуса; бажав бо здавна бачити його, тому, що чув про нього й сподівавсь побачити від нього якесь чудо. Силу питань він йому ставив, але Ісус йому не водповів нічого. Тоді Ірод з вояками своїми зневаживши його й насміявшись з нього, надів на нього білу одежу і відіслав його назад до Пилата. І того самого дня Ірод і Пилат стали приятелями між собою, раніш бо вороговали" (Лук 23, 8-12). Ісус Христос не хотів бути засуджений тим хитрим лисом – Іродом.

КЛАВДІЯ ПРОКУЛА – Жінка Пилата. Коли Ісус був суджений, жінка Пилата прислала йому сказати: «Нічого не роби праведникові тому, во я цієї ночі вві сні багато витерпіла заради нього» (Мат. 27, 19).

ВЕРОНІКА – Це перший голос в обороні Ісуса Христа, коли всі були проти. Хоч Євангелія нічого про неї не пише, однак традиція згадує її як відважну жінку, що хусткою обтерла обличчя Ісуса Христа й на ній відбилося його лице.

ЄРУСАЛИМСЬКІ ЖІНКИ - Ішов за ним натовп людей великий і жінки, що плакали за ним та голосили. Ісус же обернувся до них і сказав: «Дочки єрусалимські, не плачте надо мною, а плачте над собою і над вашими дітьми».! (Лук. 23, 27-29). Та увага Ісуса Христа також і посьогодні відноситься до жінок-матерів, щоб від дня народження дбали по християнське виховання, щоб опісля не оплакували, що діти пусті, непослушні й не сповняють християнських обов'язків.

ВАРАВА – Та вони всі закричали: "Убий його а відпусти нам Вараву. Цього останнього, за якийсь заколот у місті за вбивство кинули були у в'язницю" (Лк 23,18-19). Вбивник небезпечний дістав свободу, а на його місце засуджено Ісуса Христа. Сьогоднішній світ переповнений Варавами, які не числяться з Христовим відкупленням, й живуть свобідно, розкішно. Ісус в Оливному Городі відчув це сильно, що багато людей не скористають з відкуплення.

СИМОН КИРИНЕЙСЬКИЙ – "І як вони його повели, схопили якогось Симона Киринея, що повертався з поля, і поклали хрест на нього, щоб ніс за Ісусом". (Лк 23,26). Наші гріхи так Ісуса вимусили, що він став безсильний нести хрест. Симон допоміг нести хрест Ісуса й напевно відчув його тягар. Ісус Христос всіх нас закликає, що коли хочемо йти за ним, треба нам зректися себе, взяти свій хрест і йти слідом на ним за прикладом Симона Киринейського.

МАРІЯ, МАТИ ІСУСА – "А при хресті Ісусовім стояла мати, сестра його матері Марія Клеопова та Марія Магдалина. Бачивши Ісус матір і біля неї учня, що стояв, - а його ж любив він – мовить до матері: «Жінко, ось син твій». А тоді до учня мовить: «Ось матір твоя». І від цієї хвилі учень узяв до себе". (Йо 19, 25-27). Многострадальна Мати біля хреста бачить і відчуває в собі терпіння Ісуса. Коли її син очікує смерти, вона стає проголошеною матір'ю всіх, що повірили в Христа. Ісус відходячи з цього світа залишив для нас Пречисту Діву Марію, яка стала Матір'ю цілого людства.

МАРІЯ МАГДАЛИНА – "Першого дня тижня Марія Магдалина прийшла до гробниці ранесенько, як ще не розвиднілось". Марія Магдалина вчить нас відваги та готовости робити прислуги для ближніх. Біжить ранесенько до гробу, щоб там стрінути Ісуса життєдавця, котрий простив її всі гріхи: «Прощається її багато гріхів, бо багато вона полюбила".

Будемо й ми вповні щасливі, коли серед цього світу встоїмося на дорозі правди, яка запровадить нас до Бога.

ДВА РОЗБІЙНИКИ - Ісусові на Говготі таваришило двоє розбійників, по одному з кожного боку, а Ісус був поседедині. "Один із повішених злочинців зневажав його, кажучи: « Хіба ти не Христос? Спаси себе і нас»! А другий озвавшися, скартав його й мовив: « Чи не боїшся Бога, ти що покутуєш ту саму кару. Бож ми приймаємо кару гідну наших учинків, цей же не зробив нічого злого».

РОЗКАЯНИЙ ЗЛОЧИНИЦЬ – І додав: «Ісусе! Згадай про мене, як прийдеш у своє Царство». Сказав Ісус до нього: «Істину кажу тобі: Сьогодні будеш зо мною в раї». (Лк 23,39-43). За прикладом розбійника молімось щоденно за щасливу смерть. Злочиниць вмів в останніх хвилинах туземного життя вкрасти небо. Ми, що завсіди живемо біля Ісуса і вдягаємося в його ласки, повинні безперестанно користати з присутности Ісуса в нашому житті. Христос від нас домагається нашої вірности й витривалости аж до кінця: «Хто витримає аж до кінця, той буде спасенний».

СОТНИК – "А сотник і ті, що стерегли Ісуса бачивши землетрус і те, що сталося вельми налякалися і мовили: «Це справді був Син Божий» (Мт 27, 54). Серед страху й землетрусу сотник визнає Божого Сина. Нераз подібно діється в житті кожного християнина, коли живе у доброті, віддаляється від Бога, але коли прийде тривога тоді звертається до Бога. Сотник дав приклад, заохоти, застанови для скріплення нашої віри, навіть тоді стояти сильно при вірі, коли переходимо душевну хуртовину

ЙОСИФ АРИМАТЕЙСЬКИЙ - Був потайним учнем Христовим, бо страхався юдеїв – удався до Пилата й попросив тіло Ісуса, щоб його поховати. Прийшов він і забрав Ісусове тіло. Надійшов і Нікодим, другий учень Ісуса Христа, який ночами приходив до Ісуса Христа і приніс мішанину зі смирни та алоє, мірок зо сто. Йосиф постарався про полотно, взяли вони тіло Ісуса обвинули його в полотно й поклали до гробниці, яку відпустив Йосиф. І, прикотивши великий камінь відійшли...

Uma palavra amiga para refletir

Pe. Tarcisio Zaluski, OSBM

A pedra no caminho

Ao longo do caminho de todos os viventes e também no caminho de Jesus Cristo tinha pedras, pedras maiores e menores, soltas e outras fixas no chão.

Alguém, passara pelo caminho, o preocupado com seus problemas, distraido, tropeça na pedra e cai, machuca-se, pragueja contra a pedra e contra os que ali a deixaram. Pelo mesmo caminho caminhava o grupo de Jesus Cristo. Tropeçavam nas pedras, mas nem sequer ligavam, porque estavam atentos às palavras do Mestre.

Um construtor examina as pedras, recolhe-as e leva para a sua obras para usar na construção de um templo de oração.

Num dia de calor, volta cansado da sua lida no campo um camponês. Precisa descansar para continuar a caminhada e retira do sapato uma pedra que o incomodava. Ele faz da pedra um assento e descansa, abençoando-a por ter lhe oferecido aquela poltrona onde pôde recuperar suas forças.

De noite, passa pela estrada um caminheiro. Está com sono e ali precisa passar a noite. Aproxima-se da pedra, estende sobre ela o seu casaco e a usa de travesseiro, adormece, sonha e levanta descansado.

Um artista, com instrumentos de escultura, vem, para, olha, reflete, escolhe uma pedra e começa a desbravá-la. Depois de algum tempo já não é uma pedra bruta, mas sim uma bela estátua que vai para a exposição de artistas para ser admirada pelos amantes das artes.

Muitos anos atrás, houve uma algazarra naquela região. Homens corriam atrás de uma mulher em fuga. Eles recolheram pedras nas suas mãos para apedrejar a pecadora. A mulher viu um homem com seus discípulos passando por ali, correu, prostrou-se diante dele e pediu socorro. Os perseguidores se aproximaram, prontos para atirar as pedras contra a prostituta. Jesus olhou com bondade na mulher prostrada aos seus pés, fitou com firmeza aqueles homens cheios de raiva, se abaixou, levou uma pedra pequena e começou a escrever algo no chão e foi falando aos persegidores: „Quem não for pecador, pode atirar contra ela a pedra que tem na mão, mas só quem não tiver feito pecado". Os homens abaixaram as mãos, deixaram as pedras cair no chão e se retiraram envergonhados e vencidos pelas palavras de Jesus.

Num dia Jesus soube da morte de seu amigo. Ele veio até onde Lázaro foi enterrado e ordenou: "Tirai a pedra!" Disse-lhe Marta, irmã do morto: "Senhor, já cheira mal, porque é de quatro dias". Respondeu-lhe Jesus: "Não te disse eu que, se creres, verás a glória de Deus?" (João 11, 39-40).

Uma das primeiras reações das pessoas, diante de problemas de difíceis soluções, é só enxergar pedras, obstáculos. Foi o que Maria enxergou: "Senhor, já cheira mal, porque é de quatro dias". Achou que de nada adiantaria remover a pedra da entrada do túmulo de seu irmão Lázaro.

Fazer Lázaro voltar à vida era uma tarefa impossível aos homens, mas possível a Deus. Remover a pedra, porém, era uma tarefa que os homens poderiam fazer. E Jesus deixou esse trabalho à cargo deles.

Alguns dias depois, numa noite escura, Jesus estava debruçado sobre a pedra, rezando e de sua cabeça caiam gotas de sangue e tingiam a pedra de vermelho. Eram as primeiras gotas de sague do Salvador Jesus que cairam sobre a pedra, talvez um símbolo que até hoje graças divinas caem sobre corações insensíveis como pedra.

Uma grande pedra fechava a sepultura de Jesus, símbolo de todos aqueles que fecham seus corações para a graça de Deus. Domingo de manhã a pedra estava removida. A ressurreição de Jesus Cristo removeu todos os obstáculos da vida e abriu caminho para todos se levantarem da morte do pecado para a ressurreição da graça de Deus.

Houve também um poeta que examinou a pedra, tomou um caderno e escreveu uma bela poesia sobre a pedra, sobre sua dureza e como ela pode ser usada para diversos fins, bons e maus.

Em todos esses casos, a diferença não está na pedra, que machuca, que serve de travesseiro, de encosto, de poltrona para o cansado, de material para construir casas, de arma para ferir, a diferença está no homem como e para que ele a usa! Não existe "pedra" no seu caminho que não possa ser aproveitada para o seu próprio crescimento. A pedra é dor, sofrimento, dificuldade, é obstáculo.

Pedra no caminho da vida é algo tão simples e tão comum. Pedras nunca vão faltar no mercado. Muito menos pedra bruta. E se você for usá-las, o importante é saber como e para que elas devem ser usadas. E se alguém as usar contra você, o importante é saber como evitá-las.

A pedra removida da sepultura de Jesus ressuscitado é incentivo para vencer as dificuldades da vida e remover as pedras no nosso caminho, como Cristo as removeu durante toda a vida e na sua ressurreição removeu a últimа grande e pesada pedra que fechava a sua sepultura.

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Без смерти не було би життя…

Тільки у вічному й безпочатковому житті, в Бозі, не є потрібна смерть для того, щоб жити. Коли йдеться про всі інші створіння, про всі без виїмку, смерть це не нещасна подія у світі, але це конечність для того, щоб життя не закінчилося, а продовжувалося. Так воно встановлено, що життя у світі це постійна зміна, зріст або знидіння, удосконалення або занепад, дозрівання або деґрадація. І знидіння будьякого життя, занепад, деґрадація це не якийсь нещасний випадок в будьякому створінні а це перехід, болючий, але перехід до продовження життя. Вистачить поглянути на цілу природу. Всяке життя кормиться іншим життям і від його смерти залежить. Рослинний світ можливий тільки коли, крім мінералів, буде розкладання інших рослин, що стає кормом для дерев, трави й для всякої рослини. Звіринне життя живиться живими рослинами або іншими живими створіннями, звірями, комахами, більшими або дрібненькими мікроскопічними живими істотами, які мусять зазнати смерти, щоб дати життя тим, що ними живляться. А людина не могла би жити коли б не було смерти рослин і звірят, які становлять для неї незаступну конечність, щоб жити. Зі смерти одного повстає і виростає життя іншого. Всяке земське живе створіння побудоване на смерти якогось роду життя.

Одинокий Бог не потребує смерти для того, щоб жити, бо він життя безпочаткове й безконечне. Але стаючися людиною, Друга Божа Особа, Ісус Христос, включився в той ланцюг земського життя, де, без виїмку, конечна смерть чогось, щоб життя не закінчилося, і прийняв у своїй особі смерть подібну до кожної людини. І як людина, тобто створіння, він прийняв смерть, щоб показати для людини дві великі правди: смерть для всякого створіння конечна й потрібна, а друга правда, що так як його смерть не означала знищення, знівечення, але перехід до повного життя, подібно й смерть людини це не нещасний випадок, не трагедія, лихо, зло, але це конечність яку людина мусить прийняти, хоч вона небажана, болюча, але необхідна й незаступна потреба.

Але ціль приходу Божого Слова на землю й прийняття всіх людських потреб не була конечність прийняти смерть, але конечність показати в своїй особі до чого смерть провадить - до вищого життя. І в тому лежить значення Христового воскресіння. Христос не так стався людиною, щоб вмерти, а вмер бо кожна людина мусить вмерти. Він прийняв людину на те, щоб показати до чого вона йде, до чого її веде смерть - до воскресіння.

Христові не треба було вокресати, він бо понад воскресіння, понад переміну життя з нижчого до вищого, він найвище життя. Але тому, що прийняв людину, мусів дійти до воскресіння. Так і кожна людина йде до воскресіння, до славного або неславного, відповідно до того як вона провадила своє туземне життя. Можливо міг би бути інакший спосіб, інша форма продовження життя людини після того як вона перейде дорогу туземного життя, але Богові подобався такий спосіб який стався з Христом, у його воскресінні. Якась смерть мусіла й мусить бути й то болюча смерть бо якщо кожне інше створіння гине "вмирає" в болях, то від того не можливо втекти й людині, тимбільше, що вона сама собі це вибрала коли погордила Божим початковим планом і з'їла овоч пізнання добра й зла, тобто рішила сама рішати що для неї добре а що недобре, відкидаючи Божикй план і встановляючи для себе свій власний. А цей план, відхиляючись від Божого, зілляв людину з всіма земськими створіннями й тому вона на їхню подобу мусить й закінчувати своє життя піддаючися смерті.

Але, воплочення Божого Слова притягнуло й піднесло людину до Божого життя яке в Христі й вона, на подобу Христа, переходить через смерть, щоб дійти до воскресіння, як і Христос прийняв смерть, щоб дійти до воскресіння.

A Ressurreição de Jesus: O motivo de sua importância!

A ressurreição de Jesus é a base da fé Cristã. Na carta de Paulo aos Coríntios, ele declara:

"E, se Cristo não ressuscitou, logo é vã a nossa pregação, e também é vã a vossa fé. E assim somos também considerados como falsas testemunhas de Deus, pois testificamos de Deus, que ressuscitou a Cristo, ao qual, porém, não ressuscitou, se, na verdade, os mortos não ressuscitam".

(1 Coríntios 15,14-15).

"E, se Cristo não ressuscitou, é vã a vossa fé, e ainda permaneceis nos vossos pecados". (1 Coríntios 15,17). Na verdade, nenhum estudioso ou religião legítima dos dias de hoje nega que Jesus era uma figura histórica que viveu cerca de 2000 anos atrás, que foi um grande mestre capaz de fazer milagres, e que ele morreu na cruz pelo crime de blasfêmia. No entanto, a única disputa legítima é se ele era ou não o Filho de Deus antes da sua crucificação.

A Ressurreição de Jesus: As Testemunhas Oculares

A Ressurreição de Jesus é desafiada hoje em dia por motivos relativos às evidências. Portanto, para ser justo, a evidência deve ser julgada como qualquer outro evento histórico. Ao seguir regras padrões de como avaliar evidências, a declaração consistente de várias testemunhas oculares é considerada a forma mais forte de evidência disponível. Portanto, se encontrarmos tal testemunho em narrativas confiáveis do registro histórico da ressurreição de Cristo, temos vencido o maior desafio que existe sob as regras tradicionais. Na verdade, temos várias narrativas de testemunhas oculares sobre o nascimento de Jesus. Em 1 Coríntios 15,3-6, Paulo diz: *"Antes de tudo, vos entreguei o que também recebi: que Cristo morreu pelos nossos pecados, segundo as Escrituras,e que foi sepultado e ressuscitou ao terceiro dia, segundo as Escrituras. E apareceu a Cefas e, depois, aos doze. Depois, foi visto por mais de quinhentos irmãos de uma só vez, dos quais a maioria sobrevive até agora; porém alguns já dormem."*

Os estudos dos manuscritos indicam que esta passagem foi escrita apenas alguns anos depois da morte de Jesus Cristo. Por isso, é de grande importância perceber que Paulo termina a passagem com "dos quais a maioria sobrevive até agora." Paulo estava convidando as pessoas a verificar os fatos. Ele não teria incluído uma declaração como essa se estivesse tentando esconder algo parecido com uma conspiração, trote, mito ou lenda.

EXPEDIENTE
"PRACIA"
Jornal Ucraíno-Católico Publicado no Brasil

Registro no INPI - Nº 2509881

Український Католицький Двотижневик у Бразилії

Передплата на 2016 Рік: R$50,00
Інші Краї: U$65.00 Амер. Доларів

Depósitos: BANCO ITAÚ
Ag. 3823 conta 16753-5
Banco HSBC
Ag. 0382 conta 000288-1

Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR

Fone: (42) 3446-1396 / 3446-2087
E-mail:
graficaprudentopolis@gmail.com
www.graficaprudentopolis.com.br

Proprietário:
Grafica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09583969/0001-07

Redator Chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Corretores Ortográficos:
Pe. Atanásio Kupicki, OSBM
Pe. Dionisio Bobalo, OSBM

A Ressurreição de Jesus: Mais Testemunhas Oculares

A ressurreição de Jesus também foi confirmada em diversas outras narrativas, incluindo o aparecimento de Jesus à Maria Madalena (João 20,10-18), a outras mulheres (Mateus 28,8-10), para Cléopas e seu companheiro (Lucas 24,13-32), aos onze discípulos e outros (Lucas 24,33-49), para os dez apóstolos e outros (excluindo Tomé) (João 20,19-23), para os apóstolos (incluindo Tomé) (João 20,26-30), a sete apóstolos (João 21,1-14), para os discípulos (Mateus 28,16-20) e para os apóstolos no Monte das Oliveiras (Lucas 24,50-52 e Atos 1,4-9). O grande teste de credibilidade destas testemunhas oculares é que muitas delas enfrentaram o martírio pelo seu testemunho. Isto é dramático! Estas testemunhas conheciam a verdade. O que poderiam ganhar ao morrer por uma mentira? As evidências falam por si mesmas; essas pessoas não eram apenas fanáticos dispostos a morrer por uma crença religiosa, mas sim seguidores de Jesus Cristo morrendo por um evento histórico - Sua ressurreição, a qual O estabeleceu como o Filho de Deus.

Número de católicos cresce mais do que população mundial

O Vaticano divulgou no sábado, 5, a última edição do "Anuário Estatístico da Igreja", relativo a 2014, onde se revela que desde 2005 o número de batizados cresceu mais do que a população mundial.

Entre 2005 e 2014 o número de católicos batizados em todo o mundo aumentou 14% e a população mundial 10,8%, revela o Annuarium Statisticum Ecclesiae 2014.

Em termos absolutos, em 2014 contam-se 1,272 milhões de católicos (17,8% da população), enquanto em 2005 eram 1,115 milhões (17,3% da população mundial).

A Europa, com quase 23% da comunidade católica mundial em 2014, é a área "menos dinâmica", com um crescimento do número de católicos pouco superior a 2%, enquanto que o continente africano registra o maior crescimento, quase 41%.

Na Europa, a percentagem de católicos em relação à população situava-se nos 40% em 2014, e o crescimento demográfico desde 2005 foi inferior ao aumento do número de batizados.

Entre 2005 e 2014, o número de batizados na Oceania cresceu menos do que a população do continente (15,9% e 18,2%, respectivamente), ao contrário do que se verificou na América, onde os católicos aumentaram 11,7% e a população 9,6%. Na Ásia, registrou-se um aumento de 20% no número de católicos e 9,6% no crescimento populacional.

Em todo o mundo, o número de bispos passou de 4.841 para 5.237, entre 2005 e 2014, aumentando 8,2%; e o número de sacerdotes, diocesanos e religiosos, cresceu em 9.381, passando de 406.411 para 415.792, aumentando 32,6% na África, 27,1% na Ásia e diminuindo 8% na Europa e 1,7% na Oceania.

De acordo com o comunicado da Santa Sé, o maior crescimento nos vários grupos analisados pelo 'Annuarium Statistitcum Ecclesiae 2014? refere-se aos diáconos permanentes, com um aumento de 33,5% entre 2005 e 2014, passando de 33 mil para quase 45 mil.

Os diáconos permanentes são agentes pastorais de maior relevo, sobretudo na América do Norte, onde atuam 64,49% dos diáconos permanentes do mundo, e na Europa, onde trabalham 32,6%.

"A dinâmica destes agentes não é certamente devido a razões temporárias e contingentes, mas parece expressar novas e diferentes opções na apresentação da atividade de difusão da fé", refere o comunicado da Sala de Imprensa.

Os dados estatísticos da Igreja Católica, que comparam os números de 2014 em relação aos de 2005, mostram ainda uma diminuição de religiosos não sacerdotes, de 54.708 para 54.559, nomeadamente na América (-5,0%), na Europa (-14,2%) e na Oceania (-6, 8%), tendo-se registrado um aumento em África (10,2%) e Ásia (30,1%).

O 'Annuarium Statisticum Ecclesiae' 2014 evidencia também o crescimento no número dos candidatos ao sacerdócio no mundo, que aumentou de 114.439 em 2005 para 116.939 em 2014, tendo-se sido 120.616 em 2011.

Por Canção Nova, com Rádio Vaticano

Пише Юзьо Шило

Дай вам, Боже, доброго здоров'я, шановні аміґос і аміґас, Христос Воскрес! Воїстино воскрес!

Ум феномено інтересанте часто сідіє між нашим народом, або, скажімо, між всякими вірними. Є слабі й є "слабі, або хворі й "хворі". Дам кілька прикладів, щоб ви самі зробили собі з них конклузом.

Ном сий чи то воно так тєжко й мучить людину піти до церкви на відправу. Є люди жи заледви клигають, а таки йдут до церкви, є на відправах, їх везут знакомі, сусіди, а прінсіпалминти фамілія. Є такі жи мешкають бинь перто церкви й вони самі поволі стараються зашкандибати на відправи, щоб там сіпомолити з народом. Для них церква це не тягар, а обріґасом і тикже ум луґар де людина си синти бинь. Але є немало дивних людей. От послухайте ум езимпло.

Хлоп не йде до церкви, бо хворий, ніби болить нога чи що там. І ди фато нога виглядала не здорова. Вотец приїзджав до него на прімийра сеста фийра зі Святими Тайнами. Сусіди вогорили про падре жи він міг би піти до церкви, а не йде бо є приґісозо і тому не треба воцеві їхати до него. Але отец їздив, бо так вже був акостумувався. Одного разу вотец відвідав його і сказав, жи приїде знова но просімо мийз на прімийра систа фийра. А чоловік сіподивив на фоліню і сказав: "Падре, но оутро мийз не приїзджайте, порки é діа 4 і мене не буде вдома, бо я накили дія воу пра сідаде пра рисебир апозентадорія". Ну, що вотец собі подумав, ном сий. Але тіня дірийто ди фікар нервозо. То пра бускар апозентадорія він може їхати й дисерто но меркадо накупити собі того жи треба, а до церкви, яка недалеко його дому, то він ном поде!!! І будь мудрий з тим всім.

Таких езимплів немало. Часто до полудня вотец відвідує слабих, а диспойс до мийо дія ті самі слабі в банку або в меркадо сіволочат. От йна кубіта до церкви не ходила муйтос анос. Навіть святити паску вотец йшов до її дому, але по апозентадорію її возив сусід і вона ще могла зайти но банко, відібрати свою апозентадорію, но меркадо фазир компрас і полагодити на сідаде свої різні інтересис. Був казо жи вотец поїхав, бо баба просила вотця. Коли вотец заїхав до її дому, в дома готові всякі пакотес і мала ди віяжинь. Вона, коли вотец зайшов до її хати, каже: "падре, ходімо до хати скоро, сівисповідаю і сізапричащаю бо лоґо естоу індо ди таксі пра родовіярія і поїду пра Курітіба ди оніму.... Бинь, думайте що собі хочете, але то якось тєжко зрозуміти чому вона не поїде до церкви де зможе сівисповідати й сізапричащати. А преціза сабир жи церква естá муйто майс перто да каза дела як Курітіба де вона мусить їхати кілька годин...

Не хочу тут критикувати тих жи де фато не можут піти до церкви. Не можут то ном подень і пронто. Вотец естá пра іссо, щоб послужити коли треба. Але коли ще є трошки сили, пра візітар ос візіньос на шімарон, таки треба ди вийз инь квандо піти або поїхати, щоб не забути дороги до церкви так як не забувається дороги до банко або до меркадо.... Доинса то доинса і треба сіпильнувати. Але я ще не чувим про таку доинсу, жи її нема коли преціза йти до банко по апозентадорію а є коли треба йти на відправу до церкви. Талвийз є така доинса, але вона покищо є десконєсіда дос медікос і вона сіназиває "пріґесіте". А ремедіо на таку слабість то хіба "пілулас ди боа вонтаде".

Бувайте здорові, дорогі.

Ваш Юзьо Шило

Засмійся

Фортеп'ян

Дівчина до батька перед тим заки одружиться:

- Тату, чи коли одружуся зможу взяти зо собою фортеп'ян, що в нашім домі?
- Так, але не кажи того своєму нареченому, бо він готов не хотіти вийти заміж за тебе.

Скільки років вона має?

- Сину, - каже мама до сина який приготовлявся до подружжя, - чи ти віриш, що вона, та твоя нареченна має лише двадцять років, вона ж виглядає багато старша.
- Мамо, а чому б не повірити в її слова, таж вона вже мені це повторяє около десять літ відколи ми запізналися...

ЖИТТЯ НАВЧАЄ

В радісний час коли світ торжественно святкує Христове воскресіння, пригадай собі, що Ісус не воскрес для себе, він вже був воскресінням, і життям від вічності. Він воскрес для нас і його воскресіння це наше воскресіння: в Літургії і молимося: "Ти є наше воскресіння, Христе Боже, і ми тобі славу засилаємо".

Polônia & Ucrânia

Roteiro Especial de 09 a 26 agosto de 2016

Visitando:
Varsóvia, Czestochowa (Santuário Católico), Cracóvia, Wadowice (Cidade Natal de João Paulo II), Auschwitz e as famosas Minas de Sal na Polônia ; Lviv, Ternópil e Kyiv na Ucrânia

Grupo com acompanhamento desde a saída até o retorno ao BRASIL.

A maioria das refeições inclusas
(15 cafés da manhã + 10 almoços e 07 jantares).

Passeios nas principais atrações desses dois lindos países do Leste Europeu.

Seguro Viagem incluso.

Comemorações dos 125 anos da Imigração Ucraniana no Brasil e dos 25 Anos da Independência da Ucrânia.

RCUB REPRESENTAÇÃO CENTRAL UCRANIANO-BRASILEIRA

23 years DniproGold Tour Operator

Rua da Paz, 98 – cjto 301 – CEP 80.060-160 | Curitiba | Paraná | Brasil
Contato: +55 41 3077-0488 | info@dniprogold.com.br
www.dniprogold.com.br | Facebook: /dniprogold.dniprogold

Consulte tarifa e roteiro completo.
PARCELAMENTO ESPECIAL.

МОЛОДИМ ЧИТАЧАМ

Легенда про великодне полум’я

Удосвіта, у неділю, після того як у п’ятницю поховано Ісуса, пішли жінки до Ісусового гробу, щоб згідно зі жидівським звичаєм, намастити тіло пахучими олійками. Йшли з журбою, бо не знали як зможуть увійти до гробу, бо він був замкнений, вони в день похорону бачили, що до входу був прикочений великий тяжкий камінь, а дотого там мала би стояти сторожа, щоб ніхто не прийшов і не вкрав тіла Ісусового, як цього вимагали від Пилата первосвященики, які боялися, щоб не здійснилося те, що Ісус був предсказав, що він на третій день воскресне з гробу. Прийшовши коло гробу, на превелике здивування побачили, що хтось відвалив камінь, що замикав вхід до гробу, а сторожі там не було. До гробу входили стривожені, з великим страхом, бо не знали що сталося, що гріб відкритий. Входячи, засвітили свічку але відразу побачили, що світла їм не треба, там був янгел, що сидів у головах гробу і він яснів як сонце і освічував все довкола. Очі його мали ясність блискавки, а одяг блищав, як сніг. Свічки не було потрібно в такій ясності й тому Марія Магдалина, скоренько вийшла із гробниці, встромила свічку у землю перед входом та повернулася назад до товаришок. З жаху жінки мов оніміли, бо тіла Ісусового там вони не бачили. Тоді заспокоїв їх янгел:

— Чого шукаєте живого між мертвими? Чи ж не тямите, що Господь заповів, що третього дня воскресне? Ідіть і скажіть учням його, що ви тут бачили. Тіла Ісусового нема в гробі, він живий, він прославився славою божества, яка в нього завсіди була!

І вони вийшли. Надворі схилилася Марія Магдалина, щоб узяти свічку. Та, коли простягла руку по свічку, легко скрикнула. Інші жінки спинилися та роздивлялися, що там сталося. І всі побачили, що поки вони були в печері, свічка змінилася. Вона стала квіткою, гарною вогнем ясніючою квіткою. Високість і стрункість свічки залишилися, однак полум'я було вже не одне: її оточувало багато лагідних пломінців. Було це ясне жовте цвіття. На самому споді горіли великі, розквітлі квіти-пломінці. Що більш угору, то менші були вони, а на самому вершечку були пуп'янки. Це були ґноти, що ще не горіли. Завжди, коли одне полум'я згасне, зразу запалюється нове цвіт-полум'я. Так спинається світло помалу, щораз вище, до синього неба.

Цю квітку й досьогодні називає наш народ «дивиною», або «царською свічкою». «Дивиною» тому, що здивувала побожних жінок, а «царською свічкою» тому, бо вона зацвіла раненько у Христове воскресіння, на його честь.

Коли побожні жінки вийшли з гробу та зайшли на леваду, бігли, щоб сказати апостолам, що сталося, по траві стелилося-горіло жовте полум'я. Було того полум'я густо та багато. Жінки відразу здогадалися, що туди приходив Господь. Вони не зважилися йти за таємними слідами. Вогники були ніжні, мов шовк, та непорушні. Квіти, що виросли під святими ногами воскреслого Спасителя, — це дрібні жовтенькі, подібні до вогню квітки. Вони нагадують нам, що вони зацвіли під ногами Ісуса, що воскрес і простелилися рядочком куди йшов Ісус воскреслий.
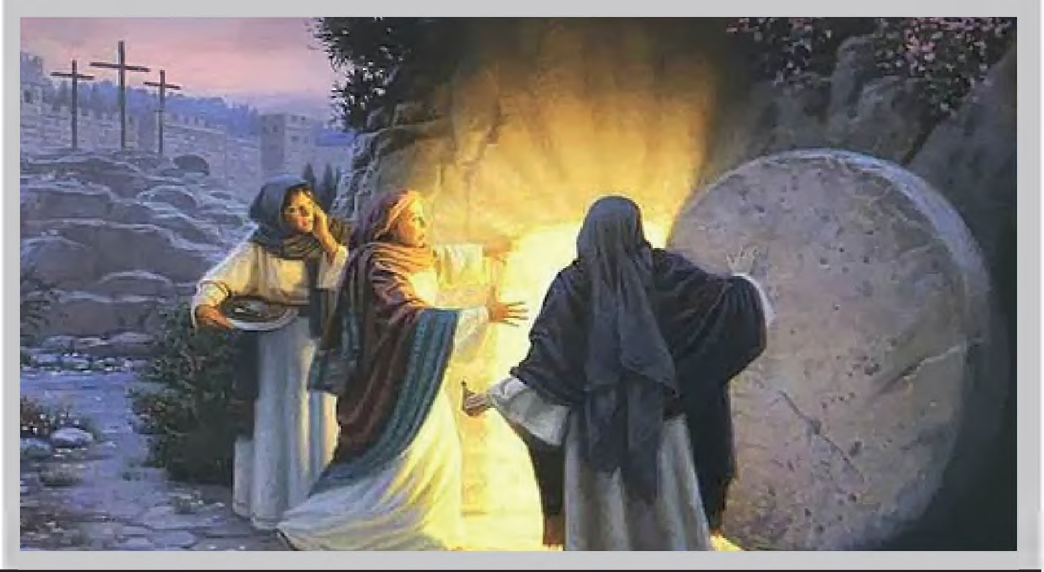
Від того часу в народі зродився гарний звичай шанувати квіти, дивитися на них неначе на Боже чудо, бо вони виявляють присутність Бога всюди по цілому світі…